

Long Nhật Quang

Những truyện ngắn Long Nhật Quang

Người Mẹ Và Chuyện Đời Tôi

Tôi sinh ra tại một vùng của tỉnh Đồng Nai nơi có nhiều đá sỏi và cát đỏ thấm trên các đường cuộc sống gia đình tôi vô cùng khó khăn bên chiếc cuốc nương rẫy phía sau bóng mặt trời , đôi bàn tay của mẹ đã chai đi sau nhiều năm làm rẫy giọt mồ hôi rơi là niềm tia hi vọng đưa tôi đến trường như bao trẻ thơ khác “

khi tôi vừa tròn năm tuổi cùng gia đình trở về Đồng Tháp sống một cuộc sống an lành đoạn đường còn dài là còn rất nhiều đau khổ đang cào xé tâm thân mẹ tôi ! nhiều đêm trong vòng tay mẹ tôi luôn cứ tưởng mình còn trẻ thơ như lúc xưa còn đọng lại tình thương vô ngàn mẹ dành cho con và còn đọng lại hơi ấm giọt sữa ngọt giấc ngủ ò e bên tai mẹ

tôi cũng được đi đến trường khi học xong lớp mười tôi xin thôi học để có nhiều thời gian giúp mẹ , mẹ tôi đã vì tôi vất vả cả đời lấy mồ hôi để đổi lấy chén cơm ... bao nhiêu ước mơ trong cuộc đời tôi ẩn lên như muốn thực hiện nhưng hoàn cảnh nghèo thì ước mơ nào có thật , khi tôi mười bốn tuổi may mắn được nhà văn Dạ Viên Châu nữ văn của nước Trung Quốc thu nhận tôi làm học trò ... và cũng là người đã ban cho tôi một điều ước mà tưởng chừng không có thật và từ lâu chưa bao giờ dám nghĩ đến , tuy vậy cái nghèo vẫn theo

mãi không thôi khi tôi tròn mười tám tuổi đành phải sống âm thầm lẳng lặng bên thơ văn mặc dù có những chông gai nước mắt mà không biết ngày mai sẽ ra sao ... nhìn lại mẹ nhiều đêm tôi buồn tủi thấu tận đáy lòng , đôi mắt mẹ khúc sâu vì nhiều đêm lo lắng và thức trắng cả đêm . Cuộc đời này mất mẹ rồi sẽ không còn ý nghĩa gì nữa , tuy nhà nghèo nhưng tôi có một kho tàng vô cùng quý giá nhất cõi đời bao la và rộng lớn hơn biển và mây ... kho tàng đó chính là mẹ tôi , thế gian này không có hình tượng nào để so sánh bằng tình mẹ , thời gian cứ mãi trôi qua làn mây trắng nhiều xuống tóc mẹ ..... nhưng không đâu ! mẹ tôi vẫn còn trẻ trẻ mãi trong lòng tôi vẫn là rời ru ngọt ngào hòa vào giấc ngủ ... vẫn bóng dáng gây nhiều đêm bên cánh võng ... vẫn là trắng sáng mãi không tàn soi xuống nhân gian .

Thời gian đi thật nhanh tôi càng ngày càng xa mẹ , mẹ triệu mền nhìn tôi trong những giây phút làm thơ viết văn về mẹ hai hàng nước mắt mẹ lại rơi chan hòa trong tình nồng ấm, chiếc đèn dầu một ánh sáng lóe qua tôi thấy mẹ cười trong niềm thương , những đêm lạnh lại về có hơi ấm của mẹ tôi không còn lạnh và đối diện với rét đông , đây là chiếc áo len khi năm trước mẹ may bàn tay bị nhiều vết kim đâm ... cuộc đời này thật là bao la và khoan hồng khi có mẹ , tình mẹ vẫn bao la và dạt dào như biển khơi , mẹ đã ru tôi trong khoảng thời thơ ấu đã một đời thấm đậm tình mẫu tử , cuộc đời tôi mang nhiều vết thương chính mẹ đã làm lành , xin cúi đầu cảm ơn tình mẹ bao la tình yêu thương vô vàng tôi sẽ nhớ bóng dáng của mẹ và những kí ức tuổi thơ , dù mẹ có hòa với đất nằm bên bia mộ nhưng lòng tôi mẹ lúc nào cũng bên kề .... luôn diu dặt tôi trên quãng đường dài và tương lai

Long Nhật Quang

Những truyện ngắn Long Nhật Quang

Hơi Sương Mùa Soe Lạnh

Trời vào đông những căn nhà trên dãy đường phố luôn khép chặt cửa một mùi sương lạnh còn ửng buốt bên ngoài kia của những vòm cỏ , trời vào đông những đứa trẻ thơ ở ngoài đường luôn có những chiếc áo trong sặc sỡ và xinh xắn , trời trở gió chỉ lạnh vào buổi sáng mai khi bình minh xuống

Thanh vội vàng đi về cuối con đường mà ít có ai đặt chân đến đường như cô đang buồn vẻ buồn còn trên khuôn mặt , một bác tài xế dừng xe và nói khẽ

- cô gì ơi , cô ơi , cô đi về đâu , tôi cho cô hóa gian trời lạnh lắm cô đi ở ngoài đường như thế này không tốt đâu ?

- cảm ơn bác con muốn tự do bước trên con đường này vì con đường này có rất nhiều kỉ niệm trong cuộc đời của con và Thái

Thái là người yêu của cô , cô và Thái quen nhau khi trời cũng lập sang đông như thế này , nhưng bây giờ chỉ có mình cô lẻ loi trên con đường kỷ niệm , Thái đã có gia đình và đang sống ở nước ngoài , bác tài xế thấu hiểu được nỗi lòng của cô

- vậy thôi tôi không làm phiền cô nữa trời lạnh làm cô mau về nhà đi thỉnh thoảng chiếc xe đã đi mất môi của cô dường như không có

một nụ cười nở muện , nhưng cô muốn ôm lấy bao nhiêu kỉ niệm của đoạn đường này và mùa đông cùng với người yêu

Đã qua ba ngày mà vẫn còn thấy trời se lạnh những hơi sương đã quen thuộc mùi tóc lạ của cô , một mùa đông đối với cô thì quá gần nhưng đối với Thái thì quá xa , và không biết Thái có còn nhớ đến những kỉ niệm này không , đã ba ngày Thanh không cất lên được tiếng nào làm cho mẹ lo về sức khỏe của cô khi trời còn đang lạnh như thế này

- sao vậy con ? chuyện gì thế con không vui àh ? để mẹ dọn cơm cho con ăn nha

- thôi khỏi mẹ con ăn ở nhà Ngọc rồi ! mẹ cứ đi làm việc đi

Đâu có ai biết trong lòng Thanh đang nghĩ gì , khi cô và Thái quen nhau khi hai gia đình vẫn không biết , Thanh vội vàng lấy chiếc áo khoát năm xưa mà Thái đã tặng lòng buồn như chưa bao giờ được buồn cộng với những dòng nước mắt chan hòa , bây giờ chắc cô nhớ Thái lắm nhưng Thái có nghĩ về cô không ? khi mùa đông đã bắt đầu se lạnh trời trở gió một nỗi nhớ từ xa vọng về một người con gái , nhìn chiếc áo hơi lâu Thanh thấy xót xa khi đông đã về mà cô không mặc nó , chắc lòng cô quá nhiều cay đắng buồn phiền nên không muốn mặc chiếc áo vô nghĩa đã mang lại cho mình cay đắng , cô lặng lẽ bước ra đi như một gã mất hồn, cô đi thẳng bên kia ngã tư bên kia hàng râm bụt chính là nhà của Thái , cô đứng nhìn ngôi nhà Thái hơi lâu cửa đã khóa chặt , không một tiếng nói cười của Thái

Mỗi mùa đông về Thái luôn nắm tay của cô và kề làn má ấm áp của cô , cô hạnh phúc và xúc động khi mùa se lạnh đã đưa cô đến một

cuộc tình buồn tràn đầy nước mắt , nhưng sao bây giờ Thái để cô bơ vơ trên đoạn đường này , sao không nắm tay và kề má giống như ngày xưa , một hạt sương trên hàng cây nhẹ rơi xuống đôi vai gầy của cô , cô có một cảm giác lạnh lùng giống như mối tình đầu của cô , cô vội vàng đi về căn phòng ấm áp của mình lòng cô càng nhớ đến Thái và mùa đông trước hơn , chính mùa đông này đưa cho cô biết yêu biết hận biết trách , nhưng có bao giờ cô trách Thái và hơi sương mùa soe lạnh đâu .

Đồng Tháp cuối đông

Tùy bút : Long Nhật Quang

" HẾT "

Long Nhật Quang

Những truyện ngắn Long Nhật Quang

Người Mẹ Và Chuyện Đời Tôi

Tôi sinh ra tại một vùng của tỉnh Đồng Nai nơi có nhiều đá sỏi và cát đổ thẳm trên các đường cuộc sống gia đình tôi vô cùng khó khăn bên chiếc cuốc nương rẫy phía sau bóng mặt trời , đôi bàn tay của mẹ đã chai đi sau nhiều năm làm rẫy giọt mồ hôi rơi là niềm tia hi vọng đưa tôi đến trường như bao trẻ thơ khác “

khi tôi vừa tròn năm tuổi cùng gia đình trở về Đồng Tháp sống một cuộc sống an lành đoạn đường còn dài là còn rất nhiều đau khổ đang cào xé tằm thân mẹ tôi ! nhiều đêm trong vòng tay mẹ tôi luôn cứ tưởng mình còn trẻ thơ như lúc xưa còn đọng lại tình thương vô ngàn mẹ dành cho con và còn đọng lại hơi ấm giọt sữa ngọt giấc ngủ ò e bên tai mẹ

tôi cũng được đi đến trường khi học xong lớp mười tôi xin thôi học để có nhiều thời gian giúp mẹ , mẹ tôi đã vì tôi vất vả cả đời lấy mồ hôi để đổi lấy chén cơm ... bao nhiêu ước mơ trong cuộc đời tôi ẩn lên như muốn thực hiện nhưng hoàn cảnh nghèo thì ước mơ nào có thật , khi tôi mười bốn tuổi may mắn được nhà văn Dạ Viên Châu nữ văn của nước Trung Quốc thu nhận tôi làm học trò ... và cũng là người đã ban cho tôi một điều ước mà tưởng chừng không có thật và từ lâu chưa bao giờ dám nghĩ đến , tuy vậy cái nghèo vẫn theo mãi không thôi khi tôi tròn mười tám tuổi đành phải sống âm thầm lặng lẽ bên thơ văn mặc dù có những chông gai nước mắt mà không biết ngày mai sẽ ra sao ... nhìn lại mẹ nhiều đêm tôi buồn tủi thấu tận đáy lòng , đôi mắt mẹ khúc sâu vì nhiều đêm lo lắng và thức trắng cả đêm . Cuộc đời này mất mẹ rồi sẽ không còn ý nghĩa gì nữa , tuy nhà nghèo nhưng tôi có một kho tàng vô cùng quý giá nhất cõi đời bao la và rộng lớn hơn biển và mây ... kho tàng đó chính là mẹ tôi , thế gian này không có hình tượng nào để so sánh bằng tình mẹ , thời gian cứ mãi trôi qua làn mây trắng nhiều xuống

tóc mẹ ..... nhưng không đâu ! mẹ tôi vẫn còn trẻ trẻ mãi trong lòng tôi vẫn là rời ru ngọt ngào hòa vào giấc ngủ ... vẫn bóng dáng gầy nhiều đêm bên cánh võng ... vẫn là trắng sáng mãi không tàn soi xuống nhân gian .

Thời gian đi thật nhanh tôi càng ngày càng xa mẹ , mẹ triệu mền nhìn tôi trong những giây phút làm thơ viết văn về mẹ hai hàng nước mắt mẹ lại rơi chan hòa trong tình nồng ấm, chiếc đèn dầu một ánh sáng lóe qua tôi thấy mẹ cười trong niềm thương , những đêm lạnh lại về có hơi ấm của mẹ tôi không còn lạnh và đối diện với rét đông , đây là chiếc áo len khi năm trước mẹ may bàn tay bị nhiều vết kim đâm ... cuộc đời này thật là bao la và khoan hồng khi có mẹ , tình mẹ vẫn bao la và dạt dào như biển khơi , mẹ đã ru tôi trong khoảng thời thơ ấu đã một đời thấm đậm tình mẫu tử , cuộc đời tôi mang nhiều vết thương chính mẹ đã làm lành , xin cúi đầu cảm ơn tình mẹ bao la tình yêu thương vô vàng tôi sẽ nhớ bóng dáng của mẹ và những kí ức tuổi thơ , dù mẹ có hòa với đất nằm bên bia mộ nhưng lòng tôi mẹ lúc nào cũng bên kề .... luôn diu dặt tôi trên quãng đường dài và tương lai

---

Nguồn: Tác giả/ VNthquan - Thư viện Online

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 7 tháng 1 năm 2010